

Sygnatura akt VI W 1762/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 05-09-2016 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Paweł Chodkowski

Protokolant: Justyna Tsaykler

po rozpoznaniu w dniu 05-09-2016 r.

sprawy przeciwko B. O. synowi S. i B. z domu Z.

urodzonemu (...) w miejscowości Ł.

obwinionemu o to, że

do dnia 03.07.2015r do godz. 20:30 we W. na ul. (...) w siedzibie Straży Miejskiej będąc osobą upoważnioną do występowania firmy usługi (...) nie wskazał/a na żądanie uprawnionego organu komu powierzył/a pojazd marki O. o nr rej. (...), którego kierujący w dniu 26.03.2015r o godz. 09:03 we W. na ul. (...) przekroczył dozwoloną prędkość o 25 km/h.

tj. o czyn z art.96 § 3 kw

I. uznaje obwinionego **B. O.** za winnego czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego wykroczenie z art. 96 § 3 kw i za to na podstawie art. 96 § 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 300 (trzystu) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 616 § 2 kpk w zw. z art. 119 kpw obciąża obwinionego kosztami postępowania w wysokości 100 zł oraz wymierza mu opłatę w kwocie 30 zł.

Sygn. akt VI W 1762 /16

UZASADNIENIE

W toku przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny:

B. O. jest właścicielem firmy wykonującej usługi transportowe.

Do firmy należy będący w leasingu samochód osobowy marki O. (...) nr rej. (...).

W dniu 26 marca 2015 roku, osoba kierująca wskazanym pojazdem, o godzinie 9.03, na ulicy (...) we W., poruszała się z prędkością 75 km/h.

Dopuszczalna prędkość w tym miejscu wynosiła 50 km/h.

B. O. został wezwany przez Straż Miejską do osobistego stawiennictwa w siedzibie Straży Miejskiej lub przesłania stosownego pisma celem udzielenia odpowiedzi na pytanie, komu został powierzony pojazd, którego kierujący w oznaczonym czasie i miejscu dopuścił się wykroczenia.

B. O. nie udzielił Straży Miejskiej odpowiedzi na postawione mu pytanie, przesyłając na piśmie wydrukowany z internetu wniosek o umorzenie postępowania.

dowód :

notatka służbowa k . 3 ;

wezwanie Straży Miejskiej do wskazania osoby wraz z potwierdzeniem odbioru k .8,9,18,19 ;

informacja Banku (...).A . k .7;

wydruk z fotoradaru k 5;

pismo obwinionego do Straży Miejskiej k. 10 -12.

W postępowaniu jurysdykcyjnym B. O. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W złożonych wyjaśnieniach stwierdził, że nie chciał, aby sprawę prowadziła Straż Miejska lecz Policja, od której jednak nie otrzymał żadnego wezwania.

Nie jest rolą obwinionego decydować, który z uprawnionych organów wzywać go ma do wskazania, komu należący do jego firmy transportowej pojazd, został powierzony do użytkowania, gdy popełniono nim wykroczenie.

Wydaje się też, że zapomniał on o treści przesłanej przez niego Straży Miejskiej odpowiedzi na jej wezwanie, która nijak się miała do otrzymanego wezwania (k. 10-12). Zapewne dlatego, że wydrukował ją z internetu i nawet nie zapoznał się z jej treścią.

Odnosząc się do zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego stwierdzić należy, że okoliczności przedmiotowe zarzucanego obwinionemu czynu są bezsporne. B. O. doręczony został wydruk z fotoradaru z wizerunkiem osoby kierującej samochodem marki O. (...) w dniu 26 marca 2015 roku oraz informacją o przekroczeniu prędkości o 25 km/h. Obwiniony następnie wezwany został do wskazania, komu w powyższym czasie został powierzony uwidoczniiony w załączonym raporcie pojazd. Odpowiedzi takiej nie udzielił.

Tymczasem udzielenie żądanej przez Straż Miejską informacji stanowiło jego obowiązek wynikający z art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym.

W myśl tego przepisu, właściciel lub posiadacz pojazdu ma obowiązek wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie (za wyjątkiem sytuacji, gdy pojazd został użyty wbrew woli właściciela i nie mógł temu zapobiec).

Odpowiedzialność za zaniechanie wykonania tego obowiązku określona została w art. 96 § 3 k.w. Sprawca wykroczenia z art. 96 § 3 kw popełnia je poprzez zaniechanie, pełni zatem rolę gwaranta i warunkiem jego odpowiedzialności jest istnienie prawnego, szczególnego obowiązku, którego wykonania zaniechał. Taki właśnie prawny obowiązek statuuje art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym

Z treści art. 96 § 3 kw nie wynika, by ustawodawca ograniczał jego popełnienie tylko do umyślności. Jak słusznie wskazuje się w doktrynie, wykroczenie to może być popełnione zarówno umyślnie, jak i nieumyślnie. Dla jego bytu wystarczy samo stworzenie możliwości do aprobowanego, niekontrolowanego użytkowania pojazdu przez inne osoby. Osoba uprawniona (właściciel pojazdu) nie musi nawet znać osób korzystających z jej samochodu. Nie musi działać w sposób nakierunkowany na niezrealizowanie obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca

1997 r. prawo o ruchu drogowym ani nawet godzić się z możliwością niezrealizowania tego obowiązku. Wystarczy niezachowanie należytej ostrożności, by takich sytuacji uniknąć.

Wykroczenie z art. 96 § 3 kw na celu między innymi zapewnienie szybkiego i sprawnego toku postępowania w sprawach o wypadki i kolizje drogowe, w których kierujący zbiegli z miejsca zdarzenia (por. W. Kotowski: Ustawa prawo o ruchu drogowym. Komentarz praktyczny, Warszawa 2002, s. 539). Oczekuje się w nim bowiem jedynie tego, by właściciel lub posiadacz pojazdu orientował się co do tego, kto i kiedy porusza się jego samochodem, a przez to, by w sposób właściwy zabezpieczał pojazd (por. R. A. Stefański: Prawo o ruchu drogowym, Warszawa 2005, s. 508).

Tymczasem obwiniony, na wezwanie Straży Miejskiej, nie udzielił merytorycznej informacji, która stanowiłaby odpowiedź na sformułowane wobec niego pytanie. Należy przy tym zaznaczyć, że w rozpatrywanej sprawie, wykonane przez fotoradar zdjęcie jest bardzo czytelne i bez trudu umożliwiała obwinionemu identyfikację osoby, która kierowała samochodem.

W związku z powyższym, niewskazanie przez B. O., komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, stanowi wkroczenie z art. 96 § 3 kw, Ustawodawca bowiem kreując obowiązek, o którym mowa w art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym nałożył na osoby, będące adresatami tego przepisu, powinność podjęcia działań zapewniających możliwość realizacji tego obowiązku. Ich brak rodzi odpowiedzialność za wykroczenie.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał obwinionego za winnego popełnienia zarzucanego mu wykroczenia z art. 96 § 3 kk.

Wymierzając karę, Sąd kierował się zasadami wymiary kary, określonymi w art. 33 § 1 i 2 kw. Sąd uznał, że orzeczona kara jest adekwatna do stopnia winy oraz społecznej szkodliwości czynu, uwzględnia sytuację materialną obwinionego, a także spełni swoje cele wychowawcze i zapobiegawcze zarówno w stosunku do obwinionego jak i w zakresie społecznego oddziaływania. Sąd zważył bowiem na występującą ostatnio nagminność zachowań polegających na odmowie, wbrew prawnemu obowiązkowi, udzielenia informacji na temat kierowców pojazdów dopuszczających się wykroczeń.

Z uwagi na skazanie obwinionego, orzeczenie o kosztach postępowania oparto o przepis art. 118§ 1 kpw i art. 616 §2 kpk w zw. z art. 119 kpw, obciążając B. O. zryczałtowanymi wydatkami postępowania oraz wymierzając mu stosowną opłatę.